

и дружно опълченците подхванжли напѣва на любимата имъ пѣсень, воодушевили се и посрѣщали турците съ щикове. Поченѣлъ се единъ отъ онѣзи боеве, които сѣ малко въ войната на 1877 година. Двѣтъ неприятелски страни сѣ биели гърди съ гърди. Напѣвътъ на народната пѣсень долетѣлъ до слуха на първата българска дружина. «Напрѣдъ, напрѣдъ! на бой да вървимъ!» подзела тя и се хвърлила на поддръжка на своите братя.

Въ това врѣме знаменосецътъ на 3-та дружина, който носялъ драгоцѣния подарѣкъ отъ руския градъ Самара, знаме на Св. Кирила и Методия, падналъ убитъ. Подполковникъ Калитинъ, командиръ на дружината, подигналъ на високо знамето и извикалъ: «Момчета, напрѣдъ! знамето е цѣло!» Но единъ коршумъ го накаралъ да млѣкни за винѣги. Тогазъ фелдфебелътъ отъ 3 дружина подигналъ Самарското знаме, но и той, горкия, се потърколилъ убитъ отъ единъ коршумъ. Подиръ него знамето изнесли изъ боя двама унтеръ-офицери: дръвцето му било прѣчупено, платната нашарени, но все пакъ цѣло. Българското урра се разнесло като грѣмъ, и за единъ мигъ, турците сѣкашъ се оплашили и наистина се подрѣпнали назадъ. Но нови табори искачатъ изъ гѣстото сѣно, и българското опиране трѣбвало скоро да се свърши. Грамадната сила взема връхъ на всекъдѣ.

Отъ фланга на българските дружини се показалъ неприятелъ; най-напрѣдъ въ распалването и увличанѣето си, нашите помислили, че това сѣ руски стрѣлци, испроводени на помощ отъ генерала Гурка, защото офицерите имъ говорили постоянно това за насърчаванѣе. Но, когато разбрали каква е работата, ударили назадъ. Турската колона отъ фланга дала три залпа; нашите слушали като турците викали: «не бойте се, аркадашларъ, това не сѣ московци, а калпаклии българи — гявури.» Гнѣсно и безобразно псували турците; живъ или раненъ падалъ въ ръцѣ имъ, тѣ го дробѣли на парчета.